

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Koutným v právní věci žalobkyně **xxx**, nar. **xxx**, bytem v **xxx**, zastoupené **xxx**, advokátem se sídlem **xxxx**, proti žalovanému **xxx**, nar. **xxx**, bytem **xxx**, zastoupenému **xxx**, advokátem se sídlem v **xxx**, o zaplacení 77.300,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

I. Žaloba ze dne 20. 12. 2012, kterou se žalobkyně domáhá po žalovaném zaplacení částky 5.300,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z částky 77.300,- Kč od 15. 11. 2012 do zaplacení, **se zamítá.**

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni částku **72.000,- Kč** tím, že povinnost žalovaného je podmíněna povinností žalobkyně vrátit žalovanému osobní automobil tovární zn. VW Golf, Reg. Zn. **xxx**, a to vše do tří dnů po právní moci rozsudku.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **74.969,60 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále náhradu nákladů řízení ve výši **792,- Kč**, a to vše do tří dnů po právní moci rozsudku na účet České republiky – Okresního soudu v Bruntále.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 20. 12. 2012 domáhala zaplacení částky 77.300,- Kč s příslušenstvím, když dne 29. 8. 2012 uzavřela jako kupující kupní smlouvu č. **xxx** se žalovaným jako obstaratelem prodeje ohledně osobního automobilu tovární zn. VW Golf, VIN **xxx**, Reg. Zn. **xxx**. Kupní cena vozidla byla stanovena částkou 72.000,- Kč. Po

převzetí vozidla žalobkyní se vyskytly na voze technické problémy, které byly žalobkyní částečně známy již před uzavřením kupní smlouvy (problémy s airbagy), avšak žalovaný ujistil žalobkyni o jejich odstranění před realizováním prodeje vozidla. Žalobkyně krátce po realizování koupě nechala provést kontrolu vozidla dne 3. 10. 2012 v autorizovaném servise, kde bylo zjištěno pět zásadních závad na vozidle. Dále se po realizaci prodeje vozidla ukázalo nepravdivé tvrzení žalovaného o tom, že není dána povinnost kupující (žalobkyně) platit ekologický a správní poplatek. Žalobkyně dále zjistila skutečný stav ujetých kilometrů osobního vozidla (242500 km v dubnu 2011) oproti stavu kilometrů uvedených na tachometru vozidla v době uzavření kupní smlouvy (154104 km ke dni 29. 8. 2012). Žalobkyně vyzvala žalovaného k odstranění vad a s ohledem na jeho negativní reakci odstoupila od kupní smlouvy dne 28. 11. 2012 (dne 9. 11. 2012 se žalobkyně vůči žalovanému dovolala neplatnosti kupní smlouvy). Žalovaný do dne podání žaloby žalobkyni ničeho neuhradil a vozidlo odmítl převzít.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobkyně byla žalovaným upozorněna, že předmětem koupě je používané (ojeté) vozidlo a stav vozidla je úměrný jeho stáří, počtu najetých kilometrů. Žalovaný měl za to, že neodpovídá za jakékoliv vady vozidla, zejména neodpovídá za skryté vady vozidla, jež se stanou zjevnými až po jeho převzetí kupujícími. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně nemohla učinit platný úkon odstoupení od kupní smlouvy ve smyslu ustanovení § 40a občanského zákoníku, když nárok žalobkyně vyplýval z titulu odpovědnosti prodávajícího za vady předmětu koupě. Žalovaný v průběhu řízení dále zpochybnil svou věcnou pasivní legitimaci, když vlastníkem vozidla byl xxx s tím, že žalovaný byl vlastníkem vozidla pouze zmocněn k zajištění prodeje vozidla a kupní smlouvu se žalobkyní uzavíral xxx zastoupený žalovaným. Žalovaný poukázal i na skutečnost, že nikdy nepřijal kupní cenu za dané vozidlo.

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 3. 12. 2013 č. j. 10C 113/2012-88 byl žalovaný zavázán k povinnosti zaplatit žalobkyni částku 77.300,- Kč s příslušenstvím oproti vrácení osobního vozidla. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2014 č. j. 71Co 232/2014-118 byl rozsudek okresního soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že odvolací soud zavázal okresní soud právním názorem k tomu, aby se okresní soud podrobněji zabýval pasivní legitimací žalovaného, dále zda byla kupní smlouva uzavřena v omylu, případně aby se soud vypořádal s odpovědností za vady a odstoupením od smlouvy.

Soud provedl hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. s přihlédnutím k ustálené judikatuře, a to rozsudku NS ČR ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. 33Odo 579/2005, kdy hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné nebo nezákonné); k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle

druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka (účastníka řízení) musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Soud zamítl důkazy navržené žalovaným, a to výslech svědka xxx, xxx a videozáznam pořízený televizní stanicí k popisu faktického stavu vozidla jako nadbytečné, když tento byl dostatečně zjištěn prostřednictvím provedených důkazů a dále důkazy navržené žalovaným nebyly s to zvrátit zásadní skutkové zjištění, a to stav ujetých kilometrů předmětného osobního vozidla.

Z nabídky prodeje vozidla, kupní smlouvy, protokolu o technickém stavu vozidla, protokolu STK ze dne 29. 8. 2012, faktury za hotové ze dne 29. 8. 2012, reklamace vady vozidla ze dne 13. 9. 2012, protokolu STK ze dne 3. 10. 2012, výpisu z historie vozidla v systému xxx, dovolání se neplatnosti kupní smlouvy a žádosti o vrácení kupní ceny ze dne 9. 11. 2012, odstoupení od smlouvy ze dne 28. 11. 2012, technického průkazu, příjmového dokladu, reklamačního listu č. 09236 ze dne 20. 9. 2012, Všeobecných podmínek systému xxx, spisu PČR Bruntál, sp. zn. KRPT-2300632-6/TČ-2012-070181, zejména z obsahu trestního oznámení xxx ze dne 11. 10. 2012, protokolu - úředního záznamu ze dne 8. 11. 2012 o podání vysvětlení xxx, úředního záznamu ze dne 8. 11. 2012 o podání vysvětlení xxx, úředního záznamu o podání vysvětlení xxx, úředního záznamu ze dne 18. 12. 2012 o výpovědi xxx, protokolu o výslechu svědkyně xxx před Krajským policejním úřadem xxx ze dne 7. 5. 2013, znaleckého posudku xxx ze dne 23. 2. 2013, fotokopie fotografie, plné moci ze dne 20. 8. 2012, pokladního dokladu ze dne 29. 8. 2012, přihlášky k registraci vozidla ze dne 30. 8. 2012, rozhodnutí Městského úřadu xxx, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4. 9. 2012, plné moci ze dne 31. 8. 2012, výslechu svědků xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a výslechu žalovaného vzal soud za prokázaný tento skutkový stav:

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že xxx vlastnil ke dni 29. 8. 2012 osobní vozidlo tovární zn. VW Golf, VIN xxx, které koupil od německé občanky xxx (spis PČR, KŘ Moravskoslezského kraje, územní odbor xxx, oddělení hospodářské kriminality SKPV xxx sp. zn. KRPT-230632-51/TČ-2012-070181).

Žalovaný a xxx uzavřeli v blíže neurčený den v srpnu roku 2012 písemnou dohodu, na základě které bylo osobní vozidlo dáno do dispozice žalovaného za účelem jeho nabídky potenciálním zájemcům, zajištění a realizování všech nezbytných náležitostí prodeje. xxx předal současně žalovanému německý velký technický průkaz vozidla. Bylo sjednáno, že vozidlo bude v dispozici žalovaného 60 dnů. Byla sjednána odměna žalovaného ve výši 4.000,- Kč v případě realizovaného prodeje (výpověď svědka xxx a žalovaného). Dne 20. 8. 2012 zmocnil xxx žalovaného k zastupování před Městským úřadem xxx k podání a vyřízení žádosti včetně vzdání se práva odvolání proti němu ve věci uzavření kupní smlouvy vztahující se k osobnímu vozidlu tovární zn. VW Golf, VIN xxx (důkaz: plná moc ze dne 20. 8. 2012). xxx písemně vyhotovil pouze jednu plnou moc a jednu písemnou dohodu s žalovaným.

xxx (bývalý manžel žalobkyně), xxx (syn žalobkyně) s xxx navštívili dne 28. 8. 2012 firmu žalovaného za účelem vytipování osobního vozidla pro žalobkyni. xxx, xxx a xxx vybrali z nabídky žalovaného osobní vozidlo tovární zn. VW Golf, VIN xxx. Společně absolvovali projížďku vozidlem, kdy zjistili svítící kontrolku airbagů, slabší výkon motoru a měkké brzdy (výpověď svědka xxx, xxx a xxx). xxx a xxx upozornili žalovaného na problém svítících kontrolky airbagů, kdy žalovaný ujistil xxx a xxx, že před realizováním koupě zajistí odstranění závady - svícení kontrolky airbagů. Žalovaný ujistil zástupce žalobkyně, že při registraci vozidla nevznikne žalobkyni povinnost hradit emisní poplatky. Při jednání žalovaného se xxx a xxx dne 28. 8. 2012 byl přítomen i xxx. xxx navštívil dne 29. 8. 2012 Stanici technické kontroly se sídlem xxx, kde požádal pracovníka xxx o odstranění sporadické závady - svícení kontrolky airbagů prostřednictvím originální diagnostiky zn. ŠKODA. xxx použitím diagnostiky provedl vymazání signalizace závady bočního airbagu řidiče. xxx nezjistil důvod sepnutí signalizace kontrolky airbagů. Stanice technické kontroly se sídlem xxx, vystavila protokol o provedené technické prohlídce dne 29. 8. 2012 pod č. CZ-3852-12-08-0472 s tím, že na vozidle nebyly zjištěny žádné závady a závěrem, že vozidlo je způsobilé pro další provoz.

xxx a xxx navštívili dne 29. 8. 2012 firmu žalovaného, kde za přítomnosti žalovaného uzavřeli kupní smlouvu č. 2612 na formuláři firmy žalovaného (s podrobnou specifikací firmy žalovaného - fyzické osoby podnikající v oboru nákupu a prodeje motorových vozidel), kde v místě prodávajícího byl uveden xxx, bytem xxx, dále s textem: „zastoupená firmou žalovaného, (dále jen obstaratel) xxx, na místě kupujícího byly uvedeny podrobné údaje žalované. V čl. I. smlouvy byl vymezen předmět smlouvy, a to osobní vozidlo tovární zn. VW Golf, VIN xxx se stavem kilometrů podle tachometru 154104. V čl. II. bodu 1 kupní smlouvy bylo uvedeno, že: „Obstaratel prodává jménem prodávajícího a zajišťuje převod ojetého vozidla.“ V čl. II. bodu 2 kupní smlouvy bylo smluvně ujednáno, že: „Obstaratel neodpovídá za vady vzniklé použitím nebo opotřebením.“ Smlouva byla podepsána zástupcem žalobkyně, žalobkyní a obstaratelem (žalovaným). Žalobkyni byl předán protokol o technickém stavu vozidla, v němž byl uveden stav km podle tachometru a dále byl popsán technický stav vozidla (v položce 1 - motor bylo uvedeno původní, ačkoliv v průběhu soudního řízení bylo zjištěno z vyjádření žalovaného a ze spisu PČR, KŘ Moravskoslezského kraje, územní odbor xxx, oddělení hospodářské kriminality SKPV xxx sp. zn. KRPT-230632-51/TČ-2012-070181, že motor byl před realizováním prodeje měněn). Žalobkyni byl předán protokol o provedené technické prohlídce dne 29. 8. 2012 pod č. xxx s tím, že na vozidle nebyly zjištěny žádné závady a závěrem, že vozidlo je způsobilé pro další provoz. V protokole bylo uvedeno, že stav ujeté vzdálenosti vozidla je 154104 km. Žalobkyni byla předána přihláška k registraci vozidla do registru silničních vozidel, kterou částečně vyplnil xxx, kdy v části C formuláře je uveden původní vlastník: xxx, xxx, tedy osoba odlišná od osoby uvedené jako prodávající v kupní smlouvě ze dne 29. 8. 2012.

Žalobkyně listinou ze dne 13. 9. 2012, doručovanou žalovanému, uplatnila reklamaci vozidla, když opětovně sepnula signalizace kontrolky airbagů, dále žalobkyně dodatečně zjistila korozi prahu na levé straně a reklamovala nedodání kódu pro aktivaci autorádia. Žalobkyně požadovala slevu v blíže neurčené výši a dále upozornila žalovaného, že provede odstranění závad a bude po žalovaném požadovat cenu opravy. Žalovaný dne 20. 9. 2012 zamítl reklamaci žalobkyně ze dne 31. 8. 2012 (reklamační list č. 09236 ze dne 20. 9. 2012). Žalovaný do dne rozhodnutí nereagoval na reklamaci žalobkyně ze dne 13. 9. 2012, kdy byly uplatněny jiné závady vozidla.

Žalobkyně se listinou ze dne 9. 11. 2012, doručovanou žalovanému, dovolávala neplatnosti kupní smlouvy a žádala o vrácení kupní ceny, neboť kupní smlouva byla uzavřena v důsledku nepravdivých informací, které byly žalovaným žalobkyni při koupi poskytnuty, a to, že dokumentace doložená k vozidlu je servisní knížka (jednalo se o servisní manuál k obsluze vozidla v německém jazyce), že nebude nutno při registraci hradit ekologické poplatky (ty bylo nutno zaplatit), nebyla odstraněna závada airbagu, na niž zástupci žalobkyně upozornily žalovaného před uzavřením kupní smlouvy, žalovaný sdělil nepravdivé údaje o stavu ujetých kilometrů, když z výpisu historie vozidla systému xxx společnosti xxx vyplývá, že osobní vozidlo tovární zn. VW Golf, VIN xxx, mělo v dubnu 2011 stav tachometru 242500.

Žalobkyně listinou ze dne 28. 11. 2012, doručovanou žalovanému, odstoupila od kupní smlouvy z důvodů vážných vad předmětu koupě, na které byl žalovaný v předchozí korespondenci upozorňován s tím, že žalobkyně požadovala vrácení kupní ceny oproti předání vozidla.

Podle ustanovení § 737 občanského zákoníku smlouvou o obstarání prodeje věci vznikne objednateli právo, aby obstaratel převzal od něj do prodeje svěřenou věc a učinil potřebná opatření k prodeji.

Podle ustanovení § 738 občanského zákoníku smlouva musí být uzavřena písemně. Musí obsahovat zejména předmět prodeje, cenu, za kterou má být předmět prodán, odměnu obstaratele za obstarání prodeje a poplatek pro případ odstoupení od smlouvy před dohodnutou dobou určenou k prodeji věci.

Podle ustanovení § 588 občanského zákoníku z kupní smlouvy vznikne prodávajícímu povinnost předmět koupě kupujícímu odevzdat a kupujícímu povinnost předmět koupě převzít a zaplatit za něj prodávajícímu dohodnutou cenu.

Podle ustanovení § 612 odst. 1 a 2 občanského zákoníku jestliže fyzická nebo právnická osoba prodává zboží jako podnikatel (dále jen „prodávající“) v rámci své podnikatelské činnosti, platí kromě obecných ustanovení o kupní smlouvě i následující ustanovení § 613 až § 627. Ustanovení tohoto oddílu se použijí i pro spotřebitelskou smlouvu o zhotovení věci na zakázku.

Podle ustanovení § 616 odst. 1 až 4 občanského zákoníku prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad. Nestanoví-li tento zákon jinak, shodou s kupní smlouvou podle odstavce 1 se dále rozumí, že prodávaná věc má jakost a užitné vlastnosti smlouvou požadované, prodávajícím, výrobcem nebo jeho zástupcem popisované, nebo na základě jimi prováděné reklamy očekávané, popřípadě jakost a užitné vlastnosti pro věc takového druhu obvyklé, že odpovídá požadavkům právních předpisů, je v tomu odpovídajícím množství, míře nebo hmotnosti a odpovídá účelu, který prodávající pro použití věci uvádí nebo pro který se věc obvykle používá. U potravin musí být vyznačeno datum minimální trvanlivosti, a jde-li o potraviny podléhající rychlé zkáze, datum použitelnosti. Připouští-li to povaha věci, má kupující právo, aby byla věc před ním překontrolována nebo aby její činnost mu byla předvedena. V případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou (dále jen „rozpor s kupní smlouvou“), má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není-li takový postup možný, může kupující

požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozpor s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak.

Podle ustanovení § 622 odst. 1 až 3 občanského zákoníku jde-li o vadu, kterou lze odstranit, má kupující právo, aby byla bezplatně, včas a řádně odstraněna, a prodávající je povinen vadu bez zbytečného odkladu odstranit. Není-li to vzhledem k povaze vady neúměrné, může kupující požadovat výměnu věci, nebo týká-li se vada jen součásti věci, výměnu součásti. Není-li takový postup možný, může kupující žádat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. Jde-li o vadu, kterou nelze odstranit, a která brání tomu, aby věc mohla být řádně užívána jako věc bez vady, má kupující právo na výměnu věci nebo má právo od smlouvy odstoupit. Táž práva přísluší kupujícímu, jde-li sice o vady odstranitelné, jestliže však kupující nemůže pro opětovné vyskytnutí vady po opravě nebo pro větší počet vad věc řádně užívat. Jde-li o jiné vady neodstranitelné a nepožaduje-li výměnu věci, má kupující právo na přiměřenou slevu z ceny věci nebo může od smlouvy odstoupit.

Podle ustanovení § 457 občanského zákoníku je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

Podle ustanovení § 40a občanského zákoníku jde-li o důvod neplatnosti právního úkonu podle ustanovení § 49a, § 140, § 145 odst. 2, § 479, § 589, § 701 odst. 1, § 775 a § 852b odst. 2 a 3 považuje se právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti právního úkonu nedovolá. Neplatnosti se nemůže dovolávat ten, kdo ji sám způsobil. Totéž platí, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje dohoda účastníků (§ 40). Je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným právním předpisem o cenách, je neplatný pouze v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti dovolá.

Podle ustanovení § 40a občanského zákoníku právní úkon je neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující, a osoba, které byl právní úkon určen, tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní.

Na základě dokazování zjištěného skutkového stavu dospěl soud k těmto právním závěrům:

Žalovaný a xxx uzavřeli v blíže neurčený den v srpnu 2012 smlouvu o obstarání prodeje věci ve smyslu ustanovení § 737 a násl. občanského zákoníku. Soud dovodil charakter smluvního vztahu mezi žalovaným a xxx z následujícího:

Smlouva o obstarání prodeje věci či o zprostředkování prodeje se nedochovala, nebyla v rámci soudního řízení žádným z účastníků doložena, proto obsah této smlouvy lze dovozovat pouze z výsledku přímých účastníků tohoto právního vztahu, a to svědka xxx a žalovaného, z plné moci ze dne 20. 8. 2012 (která byla vyhotovena pouze pro správní řízení za účelem registrace osobního vozidla a nikoliv za účelem pověření žalovaného k podpisu kupní smlouvy jako zástupce xxx) a z následků projevujících se v kupní smlouvě, tj. označení žalovaného jako obstaratele (v kupní smlouvě je uvedeno čtyřikrát). Soud dále zhodnotil

obsah kupní smlouvy, a to, že obsahuje v čl. II. bodu 2 smluvní ujednání, dle kterého „Obstaratel neodpovídá za vady vzniklé použitím nebo opotřebením.“. Citovaný bod kupní smlouvy je v podstatě konstatováním části zákonné úpravy odpovědnosti prodávajícího za vady při prodeji použitých věcí (§ 619 odst. 3 občanského zákoníku). Pokud by byla kupní smlouva uzavřena na základě přímého zastoupení, nebylo by rozumného důvodu uvádět do smlouvy, že „obstaratel“ neodpovídá za vady vzniklé použitím nebo opotřebením; subjektem odpovědným za vady prodané věci by totiž byl pouze prodávající xxx, nikoli obstaratel (žalovaný). Naopak, pokud by kupní smlouva byla uzavřena na základě smlouvy o obstarání prodeje věci, byl by to právě obstaratel, který by odpovídal kupujícímu podle § 741 občanského zákoníku za vady prodané věci. Tedy existence čl. II. bodu 2 kupní smlouvy hovořící o (ne)odpovědnosti obstaratele (žalovaného), objektivně vyvolává u žalobkyně úsudek, že s ní žalovaný nejedná jako zástupce přímý, nýbrž jako obstaratel. Soud dále zhodnotil komunikaci mezi účastníky po uzavření kupní smlouvy, z níž vyplývá, že žalobkyně po celou dobu, tj. jak před uzavřením kupní smlouvy, tak i po ní, považovala žalovaného jako subjekt pasivně věcně legitimovaný k uplatnění nároků žalobkyně z neplatného či vadného plnění a i xxx žalobkyni v tomto přesvědčení utvrzoval (při komunikaci sděloval žalobkyni, že s prodejem vozidla nemá co do činění). Soud dále zhodnotil z uplatnění reklamace a postupu při jejím vyřizování (uplatnění reklamace ze dne 31. 8. 2012, ze dne 13. 9. 2012 a reklamačního listu č. 09236) to, jaký dojem musel žalovaný svým jednáním, objektivně u třetích osob (i žalobkyně), vyvolat, tj. že se žalovaný - obecně - cítí být odpovědný za případné vady vozidla, tedy že kupní smlouvu uzavíral skutečně jako zástupce nepřímý s plnou odpovědností za případně zjištěné vady. Soud dále zhodnotil, že autorem textu kupní smlouvy je žalovaný, tedy osoba, jejímž předmětem podnikání je obor koupě a prodeje vozidel, a přes vše uvedené nebyl žalovaný s to kupní smlouvu sepsat zřetelně, tedy tak, aby byl její obsah pro žalobkyni zcela zřejmý (tedy aby bylo nepochybné, zda žalovaný vystupuje jako přímý či nepřímý zástupce). Následně, v probíhající soudním řízení, se žalovaný takto jím nejasně sepsané kupní smlouvy snaží dovolávat k tíži žalobkyně. To vše platí hlavně za situace - a zde přichází (jako již bylo uvedeno) to klíčové - kdy v reakci na odstoupení od smlouvy pro uvedení v omyl (uplatnění vad), žalovaný netvrdí, že není odpovědným subjektem. Vzhledem k tomu, že autorem textu kupní smlouvy je žalovaný, nemohou být sporná ustanovení kupní smlouvy vyložena v jeho prospěch. Navíc je třeba přihlídnout k tomu, že žalovaný v průběhu soudního řízení i nadále měnil své verze podle vývoje řízení (dle toho, co zrovna vyšlo najevo). Tedy, na počátku argumentuje věcně, že reklamace opodstatněná není (viz vyjádření žalovaného ze dne 5. 3. 2013), a nenamítá nedostatek pasivní věcné legitimace; posléze již tvrdí, že pasivně legitimován není, avšak současně uvádí, že kupní smlouvu uzavřel na základě smlouvy o obstarání prodeje věci (vyjádření žalovaného v rámci jednání soudu dne 7. 11. 2013).

Po shora uvedeném vyplývá, že žalovaný jako obstaratel uzavřel s xxx jako objednatelkou písemnou smlouvu o obstarání prodeje věci, kdy smlouva disponovala nezbytnými náležitostmi, a to určením smluvních stran, identifikace věci, jejíž prodej má být obstarán, cena, za níž má být věc prodána, výše odměny obstaratele v případě úspěšného prodeje věci, doba, do níž má být prodej realizován a další.

Žalobkyně jako kupující a žalovaný jako prodávající uzavřeli dne 29. 8. 2012 kupní smlouvu v souladu s ustanovením § 588 občanského zákoníku, jejímž předmětem bylo použité motorové vozidlo. Vzhledem k tomu, že žalovaný jako obstaratel prodeje jedná vlastním jménem (byť v čl. II bodu 1 kupní smlouvy uvádí, že jedná jménem prodávajícího; soud však výše podrobně odůvodnil rozpor tohoto smluvního ujednání s faktickým stavem) a je fyzická osoba, která prodává zboží jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti,

platí kromě obecných ustanovení o kupní smlouvě v posuzované věci i následující ustanovení § 613 až § 627.

Zákonem č. 136/2002 Sb. byla změněna úprava odpovědnosti za vady věcí prodaných v obchodě ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. 5. 1999, č. 1999/44/ES, o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (dále opět jen „Směrnice“), jejíž pravidla uvedený zákon implementoval do českého právního řádu. Tím došlo k zamýšlenému sblížení s právními předpisy členských států Evropské unie ve věcech ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu. Jak se podává z důvodové zprávy k uvedenému zákonu, navrhovaná úprava se dotýká platné právní úpravy odpovědnosti za vady prodané věci, zejména záruční doby a dále náležitostí poskytované záruky s cílem přizpůsobit se požadavkům Směrnice. Ty přitom v zásadě odpovídaly platné právní úpravě občanského zákoníku. Rovněž u úpravy odpovědnosti za vady účinné od 1. 1. 2003 se rozlišuje zákonná odpovědnost za vady a záruční odpovědnost. Zákonná odpovědnost za vady při převzetí zboží kupujícím koresponduje se základní povinností prodávajícího dodat zboží bez vad, jak je vyjádřena v § 616 občanského zákoníku pojmem „shoda s kupní smlouvou“. Právní úprava obsažená v tomto ustanovení tak byla upřesněna ve smyslu článku 2 Směrnice, podle něhož je prodávající povinen předat spotřebiteli zboží, které je v souladu s kupní smlouvou, a odpovídá článku 3 bodu 1 Směrnice, který zakládá odpovědnost prodávajícího za rozpor zboží se smlouvou, který existoval v době převzetí zboží. Stejně jako u dosavadní úpravy zákonná odpovědnost za vady platí u všech druhů zboží; jen u věcí, které se prodávají se slevou, je odpovědnost vyloučena u vad, pro které byla poskytnuta sleva (§ 619 odst. 2 občanského zákoníku), a u věcí použitých se odpovědnost netýká vad odpovídajících míře používání nebo opotřebení, jež měla věc při převzetí kupujícím (§ 619 odst. 3 občanského zákoníku). Oproti předchozí úpravě byla ochrana kupujícího posílena ve smyslu článku 5 bodu 3 Směrnice tím, že § 616 odst. 4 občanského zákoníku obsahuje implementaci vyvratitelné domněnky, že rozpor s kupní smlouvou, jenž se projevil do šesti měsíců od převzetí věci kupujícím, existoval již při převzetí. Tato domněnka je vyloučena, odporuje-li povaze koupené věci nebo prokáže-li se, že tak tomu při převzetí věci nebylo, a vztahuje se i na věci použité (s výhradou vad uvedených v § 619 odst. 3 občanského zákoníku). Podstata záruční odpovědnosti za vady, které představují rozpor s kupní smlouvou a vyskytnou se po převzetí věci v záruční době, upravená v § 619 občanského zákoníku, nedoznala oproti dosavadní úpravě zásadních změn; je vyloučena při prodeji věcí, které se rychle kazí nebo u věcí použitých (§ 619 odst. 1 občanského zákoníku), a vztahuje se na veškeré ostatní nové věci s výjimkou uvedenou v § 619 odst. 2 občanského zákoníku. Záruční doba podle § 620 odst. 1 občanského zákoníku byla prodloužena z 6 měsíců na 24 měsíců v souladu s článkem 5 bodem 1 Směrnice, který stanoví, že prodávající odpovídá podle článku 3 (tj. za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání zboží) v případě, že se rozpor se smlouvou projeví ve lhůtě dvou let po dodání zboží. Pro vady použitých věcí, pro které neplatí záruka, pak byla prodloužena lhůta k uplatnění práva z odpovědnosti za vady z 6 měsíců na 24 měsíců (§ 626 odst. 3 občanského zákoníku). Mají-li ustanovení o prodeji zboží v obchodě (§ 612 až § 627 občanského zákoníku) ve vztahu k obecné úpravě o kupní smlouvě (§ 588 až § 608 občanského zákoníku) povahu doplňujícího a speciálního předpisu, není vyloučeno, aby prodávající při prodeji v obchodě poskytl kupujícímu záruku přesahující rozsah záruky stanovený zákonem na základě jejich dohody ve smyslu § 502 občanského zákoníku. Je tedy zjevné, že Směrnice stanoví odpovědnost prodávajícího pouze na existenci rozporu zboží (včetně zboží použitého) se smlouvou v době převzetí zboží spotřebitelem, což odpovídá právní úpravě zákonné odpovědnosti za shodu s kupní smlouvou podle § 616 odst. 1 občanského zákoníku. Článek 5 bod. 1 Směrnice upravuje pouze lhůtu, v níž prodávající odpovídá za shodu se smlouvou; záruční odpovědnost prodávajícího za vady nezakládá. Právní úprava prodeje zboží v obchodě

v občanském zákoníku (jeho § 619 odst. 1) tak nad rámec Směrnice (ve prospěch ochrany spotřebitele) stanoví záruční odpovědnost prodávajícího za vady, které se projeví jako rozpor s kupní smlouvou a vyskytnou se dodatečně po převzetí věci ve dvouleté záruční době, přičemž u nich není třeba prokazovat jejich existenci v době prodeje.

Protože v posuzované věci bylo zjištěno, že rozpor s kupní smlouvou (stav ujetých kilometrů osobního vozidla) byl dán již v době uzavření kupní smlouvy, odpovídá za tuto existující vadu prodávající (viz rozsudek NS ČR ze dne 26. 10. 2010 sp. zn. 33Cdo 2281/2008).

Vzhledem k tomu, že údaj o stavu ujeté vzdálenosti vozidla za dobu jeho používání neodpovídá stavu faktickému, lze konstatovat, že předmětné osobní vozidlo při převzetí nebylo ve shodě s kupní smlouvou. V takovém případě pak žalobkyně měla právo od smlouvy odstoupit dle ustanovení § 616 odst. 3 občanského zákoníku, poněvadž nepřichází v úvahu možnost, aby prodávající, tedy žalovaný, bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to ani výměnou věci, ani její opravou.

Podle judikatury (např. R 24/1990) se za vadu ve smyslu ustanovení § 596 občanského zákoníku (lze použít i na ustanovení § 616 občanského zákoníku) považuje neexistence takové vlastnosti, která se obvykle u věci daného druhu a stáří obecně předpokládá a v důsledku které je možnost využití věci podstatně snížena. Hovoří-li se o vadách faktických, má se za to, že věc nemá vlastnosti, zejména po stránce provedení a jakosti, které se obvykle u věci daného druhu a stáří obecně předpokládají, nebo vlastnosti, které byly mezi smluvními stranami dohodnuty. Odpovědnost za vady, které vyjdou najevo dodatečně a na které prodávající kupujícího neupozornil, je objektivní. To znamená, že nezáleží na příčině, proč prodávající zákonem požadované upozornění kupujícího na vady neučinil. Jak vyplývá z judikatury (R 23/1970), okolnost, zda prodávající o vadě, na kterou kupujícího neupozornil, věděl, zda ji mohl odstranit apod., nebo zda věděl, že jeho ujištění o tom, že předmět koupě má určité vlastnosti, zejména vlastnosti kupujícím vymíněné, nebo že je bez vad, je nepravdivé, nemá při řešení odpovědnosti za vady právní význam. Jak se v této souvislosti uvádí v právní literatuře, odpovědnost za dodatečně zjištěné vady je zároveň i odpovědností za výsledek.

Žalobkyně dne 9. 11. 2012, ve spojení s podáním ze dne 28. 11. 2012, řádně uplatnila své právo z vad věci zákonem aprobovaným způsobem a odstoupila od kupní smlouvy ze dne 29. 8. 2012. Soud vyhodnotil v souladu s ustanovením § 35 odst. 3 občanského zákoníku obsahy právních úkonů žalobkyně - jednotlivé písemnosti sepsané právním zástupcem žalobkyně samostatně i v souvislostech, kdy přestože se žalobkyně ve svém podání ze dne 9. 11. 2012 dovolává neplatnosti kupní smlouvy z důvodu, že byla uvedena v omyl ohledně stavu ujetých kilometrů zakoupeného osobního vozidla a požaduje vrácení kupní ceny a listinou ze dne 28. 11. 2012 odstupuje od smlouvy z důvodů uvedených v reklamačním dopise ze dne 13. 9. 2012, z důvodů uvedených v listině ze dne 9. 11. 2012 a z důvodů samostatně uvedených v listině ze dne 28. 11. 2012, je třeba vyhodnotit jednání žalobkyně v kontextu snahy žalobkyně ukončit právní vztah s prodávajícím z důvodů žalovanému opakovaně sdělovaných a vrátit si vzájemně poskytnutá plnění. V případě odstoupení od smlouvy, se smlouva ruší od počátku a účastníci smluvního vztahu jsou povinni v souladu s ustanovením § 457 občanského zákoníku vrátit druhému účastníku vše, co podle ní dostali. V případě žalovaného je tedy stanovena povinnost vrátit celou kupní cenu uhrazenou žalobkyní a žalobkyně je povinna vrátit žalovanému předmět koupě (tato vzájemnost - synallagmatický charakter závazkového vztahu - je vyjádřena ve výroku II. rozsudku).

S ohledem na synallagmatický vztah mezi účastníky, kdy vrácení kupní ceny za vozidlo je podmíněno vrácením osobního vozidla a s ohledem na skutečnost, že ani jednou ze stran nebylo dosud plněno, nemohl se ani jeden z účastníků ocitnout v prodlení s plněním, resp. vrácením plnění, a proto dovedl soud nárok žalobkyně na úroky z prodlení v souladu s ustanovením § 517 odst. 1 občanského zákoníku jako nedůvodný a byl nucen jej zamítnout.

Závěrem soud uvádí, že nárok žalobkyně nemohl být posouzen jako nárok z neplatné právního úkonu, jehož neplatnosti se žalobkyně dovolala z důvodu uvedení své osoby v omyl (ohledně stavu najetých kilometrů, závady na airbagu a povinnosti hradit správní poplatky) v souladu s ustanovením § 49a občanského zákoníku ve spojení s ustanovením § 40a občanského zákoníku. Soud k posouzení daného vycházel z ustanovení § 49a občanského zákoníku ve vztahu k § 40a občanského zákoníku, když žalobkyně namítala tzv. relativní neplatnost smlouvy z důvodu omylu. Je notorietou, že platnost smlouvy (právního úkonu) je závislá na naplnění charakteristických vlastností označovaných jako náležitosti právního úkonu, tradičně rozlišovaných na náležitosti subjektu, náležitosti vůle, náležitosti projevu, náležitosti poměru vůle a projevu a náležitosti předmětu, příp. obsahové náležitosti. Přitom některé z náležitostí mají objektivní povahu, jiné mají subjektivní charakter. Následkem nedostatku některé z náležitostí je obvykle neplatnost úkonu (absolutní nebo relativní), příp. vznik práva odstoupit od smlouvy. Mezi náležitosti vůle patří též absence omylu. Jde o omyl ve vůli, který spočívá v nesprávné nebo v nedostatečné představě o právních následcích, které nastanou z právního úkonu, na rozdíl od omylu v projevu, který je založen na neshodě vůle a projevu. Navíc takový omyl vyvolává právní následky pouze za splnění určitých předpokladů, a to za a) musí jít o omyl podstatný (posuzováno z hlediska té smluvní stany, která se omylu jako důvodu relativní neplatnosti dovolává - arg. „omyl vycházející ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující“ - tj. kdyby nebylo tohoto omylu, nedošlo by k uzavření smlouvy); tato podmínka se neuplatní, byl-li omyl vyvolán lstí a za b) druhá smluvní strana musí omyl vyvolat nebo o něm vědět (není nutné, aby omyl byl vyvolán vědomě nebo dokonce úmyslně, ale požaduje se, aby si tato osoba uvědomila před uzavřením smlouvy, že je tu dán takový omyl podstatný, že byl rozhodující pro uzavření smlouvy a využila toho, anebo že okolnosti byly takové, že o existenci omylu musela vědět). Je třeba vzít na zřetel, že vědomost o existenci omylu zahrnuje situace, kdy druhý účastník nemá na vzniku omylu účast, ale uplatnění omylu je třeba připsat také na vrub tohoto účastníka proto, že omyl se projevil navenek, a to způsobem vzhledem k daným okolnostem poznatelným; přitom vzhledem k těmto okolnostem druhý účastník poznal danost omylu anebo ji sice nepoznal, ale při péči, kterou od něho zákon při uzavření právního úkonu vyžaduje, měl poznat; druhý účastník neupozornil mýlícího se na omyl přesto, že o jeho omylu věděl anebo proto, že jeho omyl nepoznal, ačkoli ho vzhledem k okolnostem poznat měl. Dostačující je proto zavinění ve formě nedbalosti, jež nastává i tehdy, nevěděl-li o omylu, protože ho nepoznal, ačkoli ho poznat měl. Dovolat neplatnosti pro omyl podle ustanovení § 49a občanského zákoníku se nelze, když osoba, která se omylu dovolává, sama zanedbala pro ni ve věci objektivně existující možnost přesvědčit se o pravém stavu věci. Při hodnocení průběhu předkontraktačního jednání žalobkyně, resp. jejích zástupců i samotné kontraktace (xxx i xxx spoléhali na údaje sdělované prodávajícím a na vyjádření xxx, přestože bylo možno v době před uzavřením smlouvy provést ověření údajů o stavu najetých kilometrů u třetích subjektů, což žalobkyně po uzavření kupní smlouvy učinila; povinnost hradit správní poplatky vyplývá ze zákona či prováděcího předpisu; závada airbagů byla žalobkyni známa v době již před uzavřením kupní smlouvy a po upozornění žalovaného na tuto skutečnost, žalovaný, resp. xxx nechal stav vozidla prověřit autorizovanou diagnostikou a při zjištění neexistence důvodu sepnutí signalizace, byla signalizace vymazána) dovedl soud v souladu s ustanovením § 49a

občanského zákoníku a ustálenou judikaturou - např. rozhodnutím NS ČR sp. zn. 26Cdo 1898/99, 30Cdo 1251/2002, že omyl jednající žalobkyně lze hodnotit jako podstatný (rozhodující pro uskutečnění právního úkonu jednajícího ve vztahu ke stavu najetých kilometrů, stavu kontrol airbagů), jehož následkem by byla neplatnost právního úkonu - kupní smlouvy, avšak nebyl splněn předpoklad, že žalovaný tento omyl vyvolal či by o něm věděl ve fázi předkontraktačního jednání i samotné kontraktace. Ve vztahu k omylu ohledně povinnosti hradit správní poplatky žalobkyně, resp. zástupce žalobkyně zanedbal objektivně existující možnost přesvědčit se o pravém stavu věci (např. komunikací se správním orgánem vyměřujícím správní poplatky). Vzhledem k tomu soud dovodil neúčinnost dovolání se neplatnosti kupní smlouvy, kterou žalobkyně učinila ve vztahu k žalovanému, dne 9. 11. 2012.

Soud se dále neztotožňuje s právním názorem žalobkyně, že na právní úkon - kupní smlouvu ze dne 29. 8. 2012 je třeba nahlížet jako na úkon obcházející zákon či učiněný v rozporu s dobrými mravy dle ustanovení § 39 občanského zákoníku, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 170/11. Shora citovaný nálezy Ústavního soudu řeší otázku obcházení zákona, resp. interpretaci smlouvy, která předchází uzavření kupní smlouvy, tzn., řeší otázku postavení prodejce použitého vozidla jako přímého či nepřímého zástupce vlastníka věci v návaznosti na to, zda vztah mezi vlastníkem věci a prodejcem je upraven smlouvou zprostředkovatelskou či smlouvou o obstarání prodeje věci. Myšlenkové postuláty výše citovaného nálezu Ústavního soudu však dle názoru soudu v žádném případě nevedou k závěru zpochybňující platnost následně realizované kupní smlouvy. Protože soud nedovodil žádné předpoklady k vyhodnocení právního úkonu - kupní smlouvy - jako absolutně neplatného, nelze ani dovodit, že nárok žalobkyně je nárokem vyplývajícím z neplatného právního úkonu, ale pouze, jak bylo shora uvedeno, jako nárok z odpovědnosti za vady.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 151 odst. 1 a podle § 142 odst. 3 o.s.ř., když žalobkyně měla úspěch částečný, ale neúspěch byl nepatrný (6,8 % předmětu sporu - ohledně částky 5.300,- Kč a příslušenství v podobě úroků z prodlení).

Ve smyslu ustanovení § 137 odst. 1, 2, 3 občanského soudního řádu byla přiznána žalobkyni náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.870,- Kč a dále za náklady právního zastoupení, a to odměna podle sazby § 7 bodu 5., § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění (viz Nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013 sp. zn. Pl.ÚS 25/12, č. 116/2013 Sb.), a to ve výši 4.220,- Kč za 1 úkon právní služby (§ 11 citovaného zákona), učiněno bylo 13 úkonů právní služby, jež byly soudem vyhodnoceny jako náklady řízení účelně vynaložené (podání právního zástupce žalobce ze dne 11. 11. 2013 a ze dne 18. 11. 2013 nebyla vyhodnocena jako účelně vynaložené náklady řízení ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.). Dále přiznána paušální náhrada 13 x po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění. Odměna a paušální náhrada byla přiznána za tyto úkony právní služby: převzetí zastoupení, podání žaloby, podání ze dne 27. 8. 2014, podání ze dne 5. 9. 2014, podání ze dne 17. 12. 2014, podání ze dne 16. 3. 2015, účast při jednání dne 27. 3. 2013, účast při jednání dne 7. 11. 2013, účast při jednání dne 3. 12. 2013, účast při jednání dne 28. 11. 2014, účast při jednání dne 5. 2. 2015 (trvajících déle jak 2 hodiny) a účast při jednání dne 19. 3. 2015. Jelikož zástupce žalobkyně osvědčil před soudem to, že je plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb. v platném znění o dani z přidané hodnoty, byla mu přiznána náhrada 21% DPH ve výši 12.339,60 Kč. Náklady řízení ve výši 74.969,60 Kč jsou podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř. splatné k rukám právního zástupce žalobkyně.

Soud rozhodl v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř. o povinnosti žalovaného zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Bruntále náklady státu, které vynaložil na svědečném svědka xxx ve výši 792,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve trojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu toto vykonatelné rozhodnutí ukládá, může se oprávněný domáhat podaným návrhem u soudu výkonu tohoto rozhodnutí.

Okresní soud v Bruntále
dne 19. 3. 2015

Mgr. Vladimír Koutný, v. r.
- samosoudce -

Za správnost vyhotovení:
Iva Kyjáková